Al-Asr *SURAH 103*

(Den försvinnande dagen) Mecka

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

In the Name of God, the Lord of Grace, the Ever Merciful.

I swear by the declining day, (1)	وَٱلْعَصْرِ ۝١
that man is a certain loser, (2)	إِنَّ ٱلْإِنسَٰنَ لَفِى خُسْرٍ ۝٢
except for those who have faith and do righteous deeds and counsel one another to follow the truth and counsel one another to be patient in adversity. (3)	إِلَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَتَوَاصَوْا۟ بِٱلْحَقِّ وَتَوَاصَوْا۟ بِٱلصَّبْرِ ۝٣

[103:1] VID DEN flyende tiden!
[103:2] Människan förbereder helt visst sin egen undergång,
[103:3] utom de som tror och lever ett rättskaffens liv och råder varandra [att hålla fast vid] sanningen och råder varandra [att bära motgång med] tålamod

Översikt

Denna mycket korta sura beskriver ett komplett system för mänskligt liv baserat på den islamiska synvinkeln. Den definierar på det klaraste och mest koncisa sätt den grundläggande tron i sammanhanget av dess omfattande verklighet. Med några få ord täcks hela den islamiska konstitutionen, och faktiskt beskrivs den muslimska gemenskapen med sina grundläggande egenskaper och budskap i endast en vers, den sista. Sådan är den tydliga och mest uttrycksfulla stilen som endast Gud kan åstadkomma.

Den stora sanning som denna sura bekräftar är helt enkelt att det genom hela mänsklighetens historia har funnits en enda värdefull och pålitlig väg, som är just den som beskrivs i suran. Alla andra vägar leder endast till förlust och undergång. Som det sägs i konturen, innebär denna väg först antagandet av tron, följt av goda gärningar och uppmaning att följa sanningen och att uthärda i motgångar.

Tro och dess betydelse

Vad innebär då antagandet av tro? Vi ska inte här ge en juridisk definition av det. Istället ska vi beskriva dess natur och betydelse i det mänskliga livet.

Tro är den egenskap genom vilken människan, en liten varelse med en kortvarig existens i en begränsad värld, når närhet till universums absoluta och eviga Skapare och allt som finns i det. Genom detta etablerar hon en länk med hela universum, som härrör från denna Ursprungliga Källa, med de lagar som styr det och de krafter och potentialer som det ger. Som ett resultat bryter hon sig loss från de smala gränserna för sitt triviala jag till universums vidsträckthet, från sin otillräckliga kraft till de stora okända universella energierna, och från sin korta livs begränsningar till den evighet som endast Gud förstår.

Denna förbindelse med Gud ger människan säker kraft, obegränsat omfång och frihet. Den skänker henne stor njutning av detta vackra liv och berikar hennes liv med en ömsesidig vänskap med andra skapelser. Således blir livet en behaglig resa för människan överallt och hela tiden. Från detta härleds en evig lycka och en intim förståelse av livet och skapelsen. Detta är den ovärderliga vinsten, att sakna den är en ofattbar förlust.

Trons egenskaper är också precis de hos en upphöjd och värdig mänsklighet, såsom tillbedjan av en Gud som höjer människan över underkastelse till andra och etablerar inom henne sanningen om all mänsklighetens jämlikhet så att hon varken ger vika eller böjer sitt huvud för någon annan än Gud, den Ende, den Absoluta. Resultatet är att människan åtnjuter sann frihet, som strålar ut från hennes samvete efter att hon insett att det bara finns en makt och en Herre i denna värld. Denna befrielse utvecklas spontant från en sådan medvetenhet, eftersom det är den enda logiska följden.

Gudsfruktan är den andra egenskapen hos värdig mänsklighet. Denna egenskap bestämmer för människan källan från vilken hon härleder sina begrepp, värden, kriterier, överväganden, doktriner, lagar och allt som för henne i relation till Gud, världen i stort och hennes medmänniskor. Således ersätts personliga begär och egenintresse av rättvisa och rättfärdighet. Detta stärker den troendes insikt om värdet av hans livsstil och håller honom över alla jāhiliyyah-begrepp, intressen och världsliga värden. Detta gäller även när en troende befinner sig ensam, utan någon annan av hans slag. För han motverkar alla dessa egenskaper med värden som han direkt hämtar från Gud. Som sådana är de de högsta i värde, mest sunda och mest förtjänande av hängivenhet och uppskattning.

En tredje egenskap hos tro och värdig mänsklighet är klarheten i förhållandet mellan Skaparen och Hans skapelser. Således är människan, som är en varelse begränsad av sin egen värld, förenad med den Eviga Sanningen utan någon medlare. Detta ger hennes hjärta och själ ljus och tillfredsställelse, och det ger henne självförtroende sid 237 och syfte. Det eliminerar förvirring, rädsla och ångest från hans sinne, liksom alla tendenser till arrogans och tyranni över andra. Att följa den väg som Gud har föreskrivit, med uthållighet och tydlig vision, är nästa kvalitet hos den troende gemenskapen.

Detta måste upprätthållas så att godhet inte uppstår slumpmässigt, oavsiktligt eller utan övervägande, utan istället springer ur bestämda motiv och strävar mot specifika mål. Människor som är enade för Guds sak samarbetar. På så sätt höjs den muslimska gemenskapen, med ett enhetligt syfte och en tydlig fana. Detta gäller för alla generationer som på liknande sätt är sammansvetsade.

En annan kvalitet är tron på människans värdighet i Guds ögon. Detta höjer människans självuppfattning och hindrar henne från att sträva efter en position högre än den som Skaparen har definierat för henne. För en människa att känna att hon är värdig i Guds ögon är den högsta uppfattning hon kan ha om sig själv. Varje ideologi eller filosofi som nedvärderar denna uppskattning och tillskriver människan ett vanhedrande ursprung, och skiljer henne från Guds högsta samhälle, är i själva verket inget annat än en position av förnedring och degradering, även om det inte uttrycks öppet. Därför är effekterna av darwinism, freudianism och marxism bland de mest hemska katastrofer som mänsklig natur har mött. De lär mänskligheten att all förnedring och renodlad animalism är naturliga fenomen som vi bör vara bekanta med och som vi inte behöver skämmas för.

Renhet i motivation är ytterligare en kvalitet hos den värdiga mänsklighet som etableras av tron. Detta följer direkt efter insikten om människans värdighet i Guds ögon, Hans övervakning över det mänskliga samvetet och Hans vetskap om vad människan bär inom sin innersta själ. En normal människa, som inte har blivit deformerad av teorierna från Freud, Karl Marx och deras like, känner skam om någon annan får veta vilka ohälsosamma känslor han kanske upplever tillfälligt. Den troende känner Guds väldiga närvaro i sitt innersta medvetande och denna medvetenhet får honom att skälva. Därför tar han till självrening och andlig rensning. Ett förfinat moraliskt sinne är den naturliga frukten av tron på Gud, som är rättvis, vänlig, medkännande, generös och tålamodig, och som avskyr ondska, älskar godhet, och känner till varje flyktig blick och varje hemlig tanke. Därav följer den troendes ansvar, som är det direkta resultatet av hans fria vilja och det faktum att Gud är medveten om allt han gör och känner. Detta stimulerar inom honom en sund medvetenhet, känslighet, sinnesro och förutseende. Hans ansvar är gemensamt snarare än individuellt. Dessutom är det ett ansvar gentemot hela mänskligheten, rent och enkelt. En troende känner allt detta i varje handling. Han uppnår en högre grad av självrespekt och beräknar resultat innan han tar något steg. Han har ett värde i världen och hela tillvarons rike och har en roll i dess smidiga gång.

Den slutliga kvaliteten är människans höjning över girighet efter världsliga vinster, och att föredra...Sid 238 ...istället Guds rikare, eviga belöning, som alla människor bör sträva efter, precis som Koranen uppmanar dem att göra. Ett sådant strävande efter allt som är gott leder till andlig upphöjelse, rening och förädling. En stor hjälp i detta avseende är det faktum att en troende har ett brett handlingsutrymme: mellan detta liv och nästa, och mellan himlen och jorden. Människans upphöjelse minskar hennes oro över resultaten och frukterna av hennes handlingar. Hon gör det som är gott endast för att det är gott och för att Gud kräver det. Det är aldrig hennes angelägenhet om det leder till ytterligare godhet under hennes korta liv. Gud, för vilken hon utför det goda, dör inte, glömmer inte och ignorerar inte någons handlingar. Belöningen ska inte mottas här, för detta liv är inte det sista.

Därför förvärvar en troende kraften att fortsätta göra goda gärningar utan att vänta på omedelbara resultat. Hennes beslutsamhet att göra gott upprätthålls av hennes orubbliga tro på Gud. Detta är vad som garanterar att göra gott blir ett noggrant valt sätt att leva, inte en tillfällig händelse eller en oavsiktlig handling. Det är denna tro som förser troende med kraft och mod att möta ondskan, vare sig den manifesteras i en tyranns despotism, trycket från jāhiliyyah (den okunniga eran), eller deras bristande viljestyrka att kontrollera sina passioner. Alla dessa representerar påfrestningar som huvudsakligen uppstår från en känsla av att detta liv är för kort för att vi ska uppnå våra mål och njutningar, och från vår oförmåga att förstå de djupare resultaten av att göra gott eller att se den slutliga segern för rätt över orätt. Tron ger ett radikalt och fulländat sätt att hantera sådana känslor.

Trons roll i det mänskliga livet

Tro är grunden för all godhet i det mänskliga livet. Det är från tron som alla former av godhet springer fram, och det är till tron som alla dess frukter är förbundna. Vad som inte springer ur tron är som en gren avskuren från sitt träd: den är dömd att vissna och förgås; eller också är det ett vilset skott, begränsat och tillfälligt! Tron är den axel till vilken hela livets finmaskiga nätverk är anslutet. Utan tro är livet en lös händelse, bortkastat genom jakt på begär och fantasier. Tro är den ideologi som samlar mångfaldiga handlingar under ett enhetligt system, som följer samma väg och är anpassad till samma mekanism, med ett bestämt motiv och ett väl definierat mål.

Därför är alla handlingar som inte har sitt ursprung i tron och som inte är kopplade till den vägen helt och hållet förkastade av Koranen. Islam är alltid tydlig med detta. I Sura 14, Abraham, läser vi: "De som förnekar sin Herre är som aska som vinden blåser omkring på en stormig dag. De kan inte få någon nytta av allt det som de kan ha tjänat." (14:18) I Sura 24, Ljuset, läser vi: "Men de otrognas handlingar är som hägringar i öknen: den törstige tror att han ser vatten, men när han kommer dit finner han ingenting." (24:39) Dessa är tydliga uttalanden som avfärdar varje handling som inte är kopplad till tron. Faktum är att tron ger en persons handlingar ett motiv som är kopplat till existensens ursprung och ett mål som är förenligt...

Sid 239

...med syftet med hela skapelsen. Detta är en logisk syn på en ideologi som tillskriver alla händelser till Gud. Den som avskiljer sig från Honom försvinner och förlorar verkligheten av sin egen existens. Tro är ett tecken på hälsa i en persons natur och sundhet i hans disposition. Den visar också på människans harmoni med hela universums natur och den ömsesidiga påverkan mellan människan och världen omkring henne. Så länge människans beteende är rättfärdigt, måste hennes liv leda till en inriktning som till slut resulterar i att hon antar tron, på grund av vad detta universum självt besitter av tecken och vittnesbörd om den absoluta makten som skapade det. Om motsatsen vore fallet, skulle det vara något fel eller brist i tillståndet hos mottagaren, det vill säga människan, vilket skulle vara ett tecken på korruption som bara leder till förlust och upphäver varje handling som på något sätt kan ge ett sken av rättfärdighet. Så omfattande och genomgripande, så sublima och vackra, så lyckliga är de troendes värld, att de otrognas värld framstår, i jämförelse, som liten, trivial, låg, svag, ful och eländig.

Behovet av Rättfärdiga Handlinga.

Att göra det som är rättfärdigt är den naturliga frukten av tron. Det är en spontan interaktion som uppstår när trons verklighet väl har slagit rot i det mänskliga hjärtat och sinnet. För tron är ett positivt och aktivt koncept som, när det har genomsyrat det mänskliga medvetandet, snabbt reflekterar sig utåt genom goda gärningar. Detta är den islamiska synen på tro. Den måste vara dynamisk. Om den inte är det, är den antingen falsk eller obefintlig, precis som en blomma inte kan hålla inne sin doft som naturligt sprider sig. Annars finns doften inte alls i blomman.

Utifrån detta kan vi förstå trons värde: den är dynamisk, aktiv, kreativ, produktiv och helt hängiven åt Guds nöje. Den står i motsats till trångsynthet, negativitet eller introversion. Det handlar inte bara om uppriktiga och oskyldiga avsikter som aldrig utvecklas till handlingar. Detta är den utmärkande egenskapen för islam som gör den till en kreativ kraft i det praktiska livet.

Allt detta är logiskt så länge tron förblir länken till den livsväg som Gud har utstakat. Denna livsväg kännetecknas av ständig dynamik i världen och bland människor. Den är grundad enligt en specifik plan och riktad mot ett bestämt mål. Dessutom driver tron mänskligheten mot att genomföra det som är gott, rent, konstruktivt och nyttigt.

Att ge varandra råd att följa sanningen och att uthärda motgångar målar upp en bild av ett islamiskt samhälle som har sin egen mycket speciella identitet, en unik interrelation mellan dess individuella medlemmar och ett enhetligt mål. Det förstår fullt ut sin position, roll och plikter. Det inser kärnan i sin tro och...Sid 240 vad de måste göra av goda gärningar, vilket inkluderar, bland andra uppgifter, att leda mänskligheten längs dess egen väg. För att utföra denna enorma uppgift blir ömsesidig rådgivning och uppmuntran en nödvändighet.

Ur betydelsen och naturen av själva ordet ‘råd’ framträder en mest storslagen bild av en enad, samordnad, rättfärdig och upplyst gemenskap eller samhälle som strävar efter rätt, rättvisa och godhet på denna jord. Detta är precis hur islam vill att den muslimska gemenskapen ska vara. ömsesidig rådgivning inriktad på det som är rätt är en nödvändighet eftersom det är svårt att alltid upprätthålla det som är rätt, med tanke på att hindren på dess väg är otaliga: egoistiska passioner och böjelser, falska koncept i den sociala miljön samt tyranni, orättvisa och despotism från vissa. Därför innebär den ömsesidiga uppmaningen som betonas här att påminna, uppmuntra och uttrycka enhet i mål och destination samt jämlikhet i plikt och ansvar. Den samlar också individuella ansträngningar till en enad helhet och ökar därmed känslan av broderskap i varje sanningsväktare, i den mån som det finns andra med honom för att uppmana, uppmuntra, stödja och älska honom. Detta är precis vad islam, den rättfärdiga livsstilen, kräver: en samordnad, beroende, självförsörjande och självbärande gemenskap.

Rådgivning och uppmaning att uthärda motgångar är också en nödvändighet eftersom upprätthållandet av tro och goda gärningar samt omsorgen om rätt och rättvisa är de svåraste uppgifterna att utföra. Detta gör uthållighet absolut nödvändig. Uthållighet är också nödvändig när man anpassar sig till den islamiska livsstilen, konfronterar andra och när man drabbas av dålig

behandling och svårigheter. Uthållighet är nödvändig när ondska och falskhet triumferar. Den är nödvändig för att kunna vandra hela vägen, uthärda den långsamma reformprocessen, oklarheten i vägvisarna och den långa vägen till målet.

Uppmaning att uthärda svårigheter och stå emot negativa förhållanden vidgar människans kapacitet genom att inspirera till enhet i mål och riktning samt känslor av samhörighet hos alla, utrustande dem med kärlek, mod och beslutsamhet. Det genererar vitalitet i samhället där islams sanning kan överleva och genom vilket det genomförs.

När vi bedömer doktrinen som Koranen skisserar för livet för den framgångsrika gruppen som når frälsning, blir vi djupt chockerade över att se den förlust och fördärv i vilken mänskligheten idag befinner sig överallt. Vi förundras över den frustration som mänskligheten lider av i denna värld och över hur mänskligheten vänder sig bort från den godhet som Gud har skänkt den. Vi blir desto mer bekymrade över avsaknaden av en rättfärdig och troende auktoritet som står upp för sanningen. Dessutom är muslimerna, eller snarare människor som påstår sig vara muslimer, de som är längst bort från vad som är gott och...Sid 241 mest motvilliga mot den ideologi Gud har bestämt för deras gemenskap och den enda väg Han har pekat ut för deras räddning från förlust och undergång. I det område där denna rättfärdighet först tog rot har människor övergett den fana Gud reste för dem, nämligen trons fana. Istället har de rest rasens fanor, som aldrig har gjort dem någon nytta genom deras historia eller gett dem en respektabel position vare sig på jorden eller i himlen.

Det var islam som reste för dem den fana som helt överensstämmer med Guds vilja, hissad endast i Hans namn och identifierad enbart med Honom. Under denna fana segrade araberna, var dominerande och gav mänskligheten en rättfärdig, stark, upplyst och framgångsrik ledning för första gången i mänsklighetens historia. Shaikh Abū'l al-Ĥasan `Alī Nadwī beskriver egenskaperna hos detta unika ledarskap:

> När muslimerna väl väcktes, sprängde de snabbt Arabien och kastade sig ivrigt in i uppgiften att fullt ut forma mänsklighetens öde. Deras ledarskap bar löftet om ljus och lycka för världen och gav löfte om att förvandla mänskligheten till ett enat, gudomligt vägledt samhälle. Några av kännetecknen för det muslimska ledarskapet var:
>
> Muslimerna hade den unika fördelen att inneha den gudomliga boken (Qur'ān) och den heliga lagen (Sharia). De behövde inte förlita sig på sina egna bedömningar i livets viktiga frågor, och räddades därmed från de många svårigheter och faror som följer en sådan väg. Guds ord hade lyst upp alla livets vägar för dem och gjort det möjligt för dem att avancera mot ett mål som de tydligt kunde föreställa sig. För dem handlade det inte om att försöka och misslyckas. Den heliga Qur'ān säger: "Kan den som är död, som Vi ger liv och ett ljus med vilket han kan vandra bland människor, vara som den som befinner sig i djupaste mörker varifrån han aldrig kan komma ut?" (6:122)
>
> De skulle döma bland människor baserat på det uppenbarade ordet; de skulle inte avvika från rättvisans och rättfärdighetens bud; deras syn skulle inte fördunklas av fiendskap, hat eller hämndbegär. "O ni som tror, stå fast för Gud som vittnen om rättvisa och låt inte andras hat få er

att vika från rättfärdighet. Var rättvisa; det är närmare fromhet; och frukta Gud, ty Gud är väl medveten om allt ni gör." (5:8)

De hade inte själva plötsligt hoppat in i makten från en avgrund av förnedring. Qur'ān hade redan format dem. De hade lyfts till en hög nivå av adel och renhet av Profeten genom många år av oavbruten omsorg. Profeten hade format dem till ett liv av enkelhet och rättfärdighet; han hade inpräntat i deras hjärtan dygderna ödmjukhet och modig självuppoffring; han hade rensat dem från deras moraliska orenheter.

av girighet och strävan efter makt, berömmelse eller rikedom. Han fastställde som en grundläggande princip i den islamiska politiken att "Vi ska inte ge en ämbetsposition inom regeringen till någon som ber om det eller visar längtan efter det på något sätt." [Relaterat av al-Bukhārī och Muslim.] Muslimerna var lika långt ifrån falskhet, högmod och ondska som vitt är från svart. Dessa ord från Qur'ān hade inte förgäves inpräntats i dem dag och natt: "Hemmet i det kommande livet ger vi till dem som inte eftersträvar högmod eller oreda på jorden; och slutet (är bäst) för de rättfärdiga." (28:37)

Istället för att eftersträva makt och förtroendepositioner, accepterade de dem med stor tvekan. När de väl accepterade ett ämbete, betraktade de det som ett förtroende från Gud, inför vilken de skulle stå till svars för sina underlåtelser och överträdelser på Domedagen. Den heliga Qur'ān säger: "Gud befaller er att återlämna era förtroenden till dem de tillhör; och när ni dömer mellan människor, döm då rättvist." (4:58) "Det är Han som har gjort er till Hans ställföreträdare på jorden. Han har upphöjt er i rang, vissa över andra, för att pröva er med de gåvor ni får; ty er Herre är snabb i straff, men Han är verkligen Oftaförlåtande, Mest Barmhärtig." (6:165)

Dessutom var muslimerna inte representanter för någon särskild ras eller nation; de var inte ute efter att etablera arabisk imperialism. Deras mission var en universell mission av tro och frihet. De var lyckligt fria från alla sjukliga fixeringar vid hudfärg och nationell tillhörighet. Alla människor var lika inför dem. Qur'ān hade tydligt sagt: "O mänsklighet, Vi har skapat er från (ett enda par) en man och en kvinna; och gjort er till nationer och stammar, för att ni ska lära känna varandra [inte för att ni ska förakta varandra]. Sannerligen, den mest ärade bland er inför Gud är [den som är] mest rättfärdig av er. Och Gud har full kunskap och är väl underrättad [om alla ting]." (49:13)

En gång slog sonen till `Amr ibn al-`Āş, Egyptens guvernör, en egyptisk medborgare med en piska. Ärendet fördes till kalifen `Umars kännedom. Kalifen visade ingen som helst hänsyn till förövarens fars höga status och beordrade genast egyptiern att hämnas för den skada som hade tillfogats

honom. Till förövarens far gav han denna kraftfulla tillrättavisning: "Varför har ni gjort dem till slavar när de föddes fria?"

Araberna var inte snåla när det gällde att sprida trons, kulturens och lärandets fördelar till icke-araber. De brydde sig inte om nationalitet eller familjebakgrund när det kom till att utdela höga hedersbetygelser och positioner inom staten. De var, så att säga, ett lyckosamt moln som frikostigt regnade över hela världen, och från vilket alla folk kunde dra nytta.

Sid 243

Överallt kunde människor fritt dra nytta av de möjligheter som erbjöds, utifrån deras egen förmåga. Araberna tillät en fri och jämlik delaktighet för alla nationer i skapandet av en ny socio-politisk struktur och i människans framsteg mot ett rikare och mer fulländat moraliskt ideal. Det fanns inga nationella skiljelinjer, inga rasbarriärer, inga särintressen, inget prästerskap och ingen ärftlig adel i det islamiska samväldet. Inga särskilda förmåner var reserverade för någon. Det fanns ingenting som hindrade icke-araber från att överträffa araberna inom olika områden i livet. Till och med inom Fiqh och Hadith nådde ett antal icke-araber en sådan framstående ställning att muslimer i allmänhet och araber i synnerhet kände stolthet. Ibn Khaldūn skriver: "Det är ett häpnadsväckande faktum i historien att, trots att deras religion är av arabiskt ursprung och lagen som Profeten förde hade en arabisk prägel, är med några få undantag alla framstående lärda inom den muslimska gemenskapen, både inom teologiska och sekulära vetenskaper, icke-araber. Till och med de som är araber till födseln är icke-araber genom utbildning, språk och lärdom."

Även under senare århundraden fortsatte icke-arabiska muslimer att producera ledare, statsmän, helgon och lärda av exceptionell kaliber. Detta skulle uppenbarligen inte ha varit möjligt om araberna hade varit snåla eller fördomsfulla i att dela sina möjligheter med människor från andra nationaliteter i den islamiska världen. Mänskligheten har många aspekter – fysiska, känslomässiga, sociala, moraliska, mentala och andliga. Vi kan inte försumma någon av dem till förmån för en annan. Mänskligheten kan inte utvecklas till sin högsta nivå om inte varje mänsklig instinkt ges rätt utrymme. Det vore fåfängt att hoppas på skapandet av ett sunt mänskligt samhälle tills en intellektuell, materiell, moralisk och andlig miljö skapas där en människa kan utveckla sina dolda potentialer i harmoni med Guds skapelseplan.

Erfarenheten lär oss att detta mål förblir en dröm så länge som civilisationens tyglar inte hålls av dem som fäster rätt värde vid både de materiella och andliga längtan i livet, och som tillsammans med en hög moralisk och andlig förståelse även på ett rätt sätt kan uppskatta kroppens och blodets anspråk på människan samt sambandet mellan individen och samhället.

Shaikh Nadwī talar sedan om de fyra första kalifernas regeringstid som regerade efter Profet:
Vi finner följaktligen att ingen period i människans nedtecknade historia ras har varit mer gynnsamt för det i ordets egentliga mening än vad som är känd bland muslimerna som Khilāfat-i-Rāshidah. Under denna epok har alla materiella, moraliska och andliga resurser för människan togs i bruk för att göra

Sid 244

> honom till en ideal medborgare i en ideal stat. Regeringen bedömdes utifrån moralens måttstock, och moralen i sin tur utvärderades utifrån deras förmåga att lyfta mänskligheten till bestående värden och upprätta rättvisa i samhället. Trots att det islamiska samväldet var den rikaste och mäktigaste staten under sin tid, hämtades de populära hjältarna och idealpersonligheterna därifrån inte från dem som hade jordisk ära, utan från dem som besatt renhet och ädelhet i karaktären. Det fanns ingen diskrepans mellan makt och moral. Materiella framsteg fick inte överträffa den moraliska utvecklingen.
>
> Det är därför brottsligheten i den islamiska världen var mycket låg, trots överflödet av rikedom och den stora mångfalden i dess befolkning. Kort sagt, denna tid var den vackraste vår som mänskligheten hittills har upplevt.

Vi känner till några särdrag av den där härliga perioden av mänsklighetens historia vars generation levde under den islamiska konstitutionen, vars pelare just denna sūrah reser sig. Denna lyckliga period av historien möjliggjordes under flaggan av tro, som bärs av en grupp troende som utförde rättfärdiga gärningar och uppmuntrade varandra att följa sanningen och att hålla ut i motgångar

Vinst och förlust

Vad är då, i ljuset av allt detta, den förlust som mänskligheten lider överallt? Hur stort är dess misslyckande i kampen mellan gott och ont som ett resultat av att blunda för det stora budskap som araberna förde till världen när de reste Islams fana och därmed tog ledningen över mänskligheten? Efter att ha övergivit Islam är den arabiska nationen i spetsen för den karavan som är på väg mot förlust och förstörelse. Sedan dess har mänsklighetens banér rests för Satan, falskhet, felaktighet, mörker och förlust. Inget banér har rests för Gud, sanning, vägledning, ljus eller framgång. Guds banér finns dock fortfarande där och väntar på de armar som ska resa det och den nation som under det ska avancera mot rättfärdighet, vägledning och framgång.

Allt som hittills har sagts gäller vinst och förlust i detta liv, vilket trots sin stora betydelse är mycket obetydligt i jämförelse med livet efter detta. Det finns ett evigt liv och en verklighetens värld där verklig vinst uppnås eller verklig förlust lider; det vill säga antingen uppnåendet av, eller berövandet från, paradiset och Guds välbehag. Där når människan antingen den högsta fullkomlighet som är möjlig för henne eller kollapsar helt, så att hennes mänsklighet krossas och blir lika värdelös som grus eller ännu värre: "*På den dagen då människan ska se vad hennes händer har sänt fram, och den icke-troende ska ropa: 'O, att jag ändå vore stoft*.'" (78:40)

Sid 245

Denna sūrah (Al-ʿAṣr) är tydlig i att visa den väg som leder mänskligheten bort från förlust: "utom för dem som har tro och gör rättfärdiga gärningar och förmanar varandra att följa sanningen och

förmanar varandra att vara uthålliga i motgångar." (Vers 3) Det finns bara en rätt väg — tron, de goda gärningarna och existensen av ett muslimskt samhälle där medlemmarna förmanar varandra att följa sanningen och att visa uthållighet och tålamod.

Därför brukade två följeslagare till Guds sändebud läsa denna sūrah när de skulle skiljas åt, varefter de skakade hand. Detta var ett uttryck för ett löfte att fullt ut acceptera denna doktrin, bevara sin tro och fromhet, samt en vilja att förmana varandra att följa sanningen och att hålla ut i svåra tider. Det var ett ömsesidigt åtagande att förbli goda element i ett islamiskt samhälle som var grundat på denna doktrin och att bevara samhällets fundament.

Sid 246